

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a JUDr. Pavla Vacka v právní věci žalobce ■■■ s.r.o., IČ ■■■, se sídlem ■■■, zastoupeného Mgr. Vlastimilem Loučkem, advokátem se sídlem AK Louček, Osvoboditelů 2649, Louny, proti žalovanému Státnímu úřadu inspekce práce, se sídlem Kolářská 451/13, Opava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 1. 2014, č. j. 4684/1.30/13/14.3,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce ze dne 20. 1. 2014, č. j. 4684/1.30/13/14.3, a rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Plzeňský kraj a Karlovarský kraj ze dne 15. 10. 2013, č. j. 18010/6.71/13/14.3., se z r u š u j í pro nezákonnost a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný je p o v i n e n zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 18.441 Kč k rukám právního zástupce žalobce Mgr. Vlastimila Loučka, advokáta se sídlem AK Louček, Osvoboditelů 2649, Louny, ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Žaloba

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Plzeňský kraj a Karlovarský kraj (dále jen „oblastní inspektorát práce“) ze dne 15. 10. 2013, č. j. 18010/6.71/13/14.3. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byla žalobci uložena pokuta ve výši 250 000 Kč za správní delikt podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, kterého se měl žalobce dopustit tím, že umožnil výkon nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) bod 1 zákona o zaměstnanosti, neboť umožnil výkon závislé práce mimo pracovněprávní vztah ■■■, pracujícímu minimálně v době kontroly dne 23. 8. 2013 v provozovně žalobce na adrese ■■■, jako prodáváč videoher. Žalobci byla zároveň uložena povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

Žalobce se bránil tomu, že by ■■■ či jiné osobě umožnil výkon závislé práce mimo pracovněprávní vztah. Oběma správním rozhodnutí vytýkal, že v nich, ale ani jinde ve spisu nebyla konkrétně popsána činnost, kterou měl ■■■ v provozovně žalobce v době kontroly vykonávat. Podle žalobce nebyla konkrétně popsána žádná činnost (např. konkrétní nabídka zboží, vyndání zboží z regálu, přijetí platby, apod.), z níž by bylo možno prodej videoher dovodit. Závěr o prodeji zboží dotyčným nelze podle žalobce dovodit jen z toho, že v době kontroly byl ■■■ v provozovně jedinou osobou. Tento závěr nelze přijmout ani na základě vyjádření T. Š. v záznamu o skutečnostech zjištěných při kontrole ze dne 23. 8. 2012. Podle žalobce je totiž prodej zboží uskutečňován pouze faktickou činností. Prohlášení ■■■ o tom, že vykonává práci prodejce je neprůkazné. Závěr o prodeji videoher ■■■ nemá oporu ve skutkových zjištěních a je nepřezkoumatelný.

V další části žaloby se žalobce soustředil na rozporování závěrů správních orgánů o naplnění znaků závislé práce ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce. Odkazoval přitom na smlouvu uzavřenou s ■■■ ze dne 1. 4. 2012 a především předmět smlouvy dle čl. I. ■■■ nevykonával plnění ze smlouvy, ani žádnou jinou činnost ve vztahu nadřízenosti žalobce jako zaměstnavatele a činnost nevykonával dle jeho pokynů. Argumentace žalovaného, že ■■■ nemohl prodávat nezávisle na žalobci je nelogická a nepřiléhající na situaci, pokud žalobce konzistentně tvrdil, že ■■■ k prodeji zboží oprávněn nebyl, v prodejně s vědomím žalobce neprodával a prodávat neměl. Odůvodnění rozhodnutí žalovaného je ve vztahu k naplnění zákonných znaků vztahu nadřízenosti a podle pokynů zaměstnavatele nedostatečné, nemá oporu ve skutkových zjištěních a je nepřezkoumatelné. Plnění ze smlouvy ■■■ nezajišťoval podle pokynů žalobce, ale v souladu s jeho pokyny, které určovaly základní rámec informací potřebných k naplnění smlouvy. ■■■ zajišťoval provozní a obchodní fungování prodejny dle svého uvážení a v čase, který si zvolí, neměl smlouvou ani žalobcem stanovenou jakoukoli pracovní dobu. Žalobce odkazoval na čl. III. odst. 1 smlouvy, podle níž nebyl ■■■ povinen zajišťovat plnění ze smlouvy striktně osobně. Protože ■■■ nebyl oprávněn k prodeji zboží a zboží v prodejně s vědomím žalobce neprodával a prodávat neměl, nelze hovořit o výkonu práce jménem žalobce. Žalobce shrnul, že nebyly kumulativně naplněny zákonem definované znaky závislé práce.

Dále žalobce namítal, že se žalovaný nedostatečně nevypořádal s jeho tvrzením, že v době kontroly měl zboží na prodejně zajišťovat ■■■, který byl v době kontroly nucen se z náhlých osobních důvodů vzdát. Pokud v této době ■■■ vůbec vykonával prodej zboží na místo zaměstnance žalobce, což podle žalobce nebylo prokázáno, konal tak zřejmě v dobré víře, bez oprávnění a vědomí žalobce, v rozporu s pravomocemi vyplývajícími ze smlouvy a jednalo se o izolovanou ojedinělou situaci žalobcem nezaviněnou. V tomto směru se žalobce dovolával rozsudku Městského soudu ze dne 12. 5. 2011, č. j. 10 Ad 10/2010-41.

Podle žalobce se žalovaný nedostatečně vypořádal s tvrzením o nepřezkoumatelnosti prvoinstančního rozhodnutí ve vztahu ke kompletnímu zabezpečení chodu jedné prodejny jednou osobou. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí není zřejmé, na základě jakých skutečností považuje žalovaný závěr oblastního inspektorátu práce za určitý a zdůvodněný.

Žalovaný se dále nedostatečně vypořádal s tvrzením žalobce o nedostatečích záznamu ze dne 23. 8. 2013, které žalobce výslovně vypočítával. Pokud žalovaný v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že odmítá, že by na formulované otázky uměla odpovídat pouze osoba s právníckým vzděláním, je to minimálně u otázky č. 5 v rozporu s tvrzením prvoinstančním.

Správním orgánům žalobce rovněž vytknul, že neprovedly důkazy jím navržené, a to svědeckou výpovědí jednatelů žalobce ■■■ a ■■■ a ■■■. Správní orgány byly povinny tyto důkazy provést a teprve po provedení důkazů posoudit, zda jsou svědecké výpovědi relevantní.

Na závěr žalobce namítnul protiústavnost minimální výše pokuty 250 000 Kč. Navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí oblastního inspektorátu práce zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, a požadoval nahradit náklady řízení.

II. Vyjádření žalovaného

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný setrval na tom, že žalobce umožnil ■■■ výkon závislé práce mimo pracovní právní vztah. Jednalo se o osobní výkon práce prodáváče. Žalobce dotyčného ve své provozovně práci organizoval, když jej zanechal v provozovně ve své nepřítomnosti. Nelze předpokládat, že by tuto práci dotyčný v provozovně žalobce vykonával svým jménem, neboť by musel nést i odpovědnost vůči zákazníkům, což se nestalo. S ohledem na to, že v době kontroly se v provozovně žalobce nenacházel žádný zákazník a inspektoři nechtěli zboží nakupovat, je logické, že protokol o výsledku kontroly i rozhodnutí neobsahují žádný popis konkrétních činností prodejního charakteru. ■■■ se choval identicky, jako by se choval jakýkoli jiný prodejce v provozovně, kde není žádná osoba, která by zboží poptávala. Dotyčný by jistě netvrdil, že je prodejcem zboží a tuto skutečnost by neuvedl do záznamů o zjištěných skutečnostech. Podle žalovaného by bylo absurdní tvrdit, že prodáváčem je pouze osoba a pouze v době, kdy obsluhuje konkrétního zákazníka. K naplnění jednotlivých znaků závislé práce žalovaný odkázal na str. 4 svého odůvodnění a str. 6 a 7 prvostupňového rozhodnutí. Podle žalovaného oblastní inspektorát práce opatřil důkazy za účelem zjištění stavu věci v potřebném rozsahu. Vyhodnotil je v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů. Při stanovení výše se správní orgány řídily ustanovením zákona o zaměstnanosti, přičemž hodnocení jeho protiústavnosti jím nenáleží. Žalovaný navrhoval, aby soud žalobu zamítnul s tím, že náhrada nákladů řízení nebude účastníkům přiznána.

III. Zjištění ze správního spisu

Ze spisovaného materiálu předloženého žalovaným soud ověřil tyto rozhodné skutečnosti:

Dne 23. 8. 2012 byla vykonána kontrola v prodejně žalobce, a to z podnětu o možném výkonu nelegální závislé práce. V době kontroly byl při výkonu práce zjištěn ■■■, který se nacházel za prodejním pultem v prodejně a prodával videohry. Nikdo jiný v prodejně nebyl. Při kontrole ■■■ uvedl, že není zaměstnancem žalobce, pro tuto firmu pracuje a prodává zde videohry. Se žalobcem má uzavřenou smlouvu ze dne 1. 4. 2012, jejímž předmětem je zajištění provozního a obchodního fungování prodejny, v prodejně pracuje jako OSVČ od 16. 2. 2012. Má pevně stanovenou pracovní dobu, která je napsána na dveřích prodejny. Práci mu kontroluje jednatel společnosti ■■■, který ho i úkoluje. Tyto skutečnosti byly zaznamenány v protokolu o výsledku kontroly ze dne 13. 12. 2012, na základě jejich zachycení do záznamu o skutečnostech zjištěných při kontrole ze dne 23. 8. 2012.

Skutečností uvedeným v protokolu o výsledku kontroly se žalobce bránil žádostí o přezkum a následně i námitkami, uváděl prakticky stejné skutečnosti jako v žalobě, jeho podáním nebylo vyhověno.

Příkazem ze dne 8. 8. 2013 byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti pro umožnění výkonu nelegální práce dle § 5 písm. e) bod 1 zákona o zaměstnanosti, za což mu byla uložena pokuta 250 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Žalobce proti příkazu podal odpor a oblastní inspektorát práce pokračoval se žalobcem ve správním řízení.

Následně bylo provedeno dokazování protokolem o výsledku kontroly a záznamem o zahájení kontroly, jakož i záznamem o skutečnostech zjištěných při kontrole, a také smlouvou ze dne 1. 4. 2012 uzavřenou mezi žalobcem a [REDAKCE]. Žalobce se k věci podrobně písemně vyjádřil. V průběhu řízení navrhoval doplnit dokazování o svědecké výpovědi jednatelů a zaměstnance [REDAKCE].

Rozhodnutím oblastního inspektorátu práce ze dne 15. 10. 2013 byl žalobce ze spáchání správního deliktu uznán vinným a pokuta ve výši 250 000 Kč mu byla uložena dle § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti, společně s povinností nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Oblastní inspektorát práce vyšel z protokolu o výsledku kontroly ze dne 13. 12. 2012, věnoval se posouzení předložené smlouvy ze dne 1. 4. 2012 a dovozoval, že se jedná o zastřený pracovně právní vztah. Zdůraznil, že kontrola byla provedena v provozní době prodejny přímo v prodejně, která byla otevřena a přístupna jakémukoliv zákazníkovi, za pultem se nacházel [REDAKCE], který prohlásil, že vykonává práci prodejce. Podle oblastního inspektorátu práce předmět smlouvy obsahoval též ujednání o obchodním fungování prodejny, pod něž lze podřadit i prodej zboží. Bylo dovozeno, že při zajišťování provozního a obchodního fungování postupuje [REDAKCE] v souladu s pokyny žalobce, tedy je v podřízeném vztahu k svému faktickému zaměstnavateli a má postavení jako vedoucí zaměstnanec ostatních zaměstnanců, když je jeho povinností postupovat podle jeho pokynů. Bylo zdůrazněno, že [REDAKCE] neprodává vlastní zboží vlastním jménem na vlastní odpovědnost, ale prodává zboží žalobce jeho jménem a na jeho odpovědnost a činnost prodejce vykonává osobně. Jsou tak naplněny znaky závislé práce podle § 2 odst. 1 zákoníku práce, když naopak tato činnost nenaplnňuje znaky podnikání ve smyslu obchodního zákoníku a živnostenského zákona. Obchodní fungování prodejny nelze vnímat jinak, než jako uzavírání obchodních smluv podnikatelem samotným jeho jménem, nikoli osobou jinou. Tvzení žalobce o tom, že [REDAKCE] nebyl oprávněn prodávat zboží je nevěrohodné, ale především v rozporu s předmětem smlouvy, kde bylo uvedeno i obchodní fungování prodejny. Činnosti, týkající se prodeje zboží nemají vliv na jiná ustanovení smlouvy k zajištění správy objektu prodejny, skladového hospodářství, poradenské a kontrolní činnosti v oblasti správy dat. Vysvětlení žalobce, že prodej zboží měl zajišťovat [REDAKCE], označil oblastní inspektorát práce za nevěrohodné. Podle oblastního inspektorátu práce [REDAKCE] sice podal stručné odpovědi na otázky, nicméně jasné a srozumitelné a nevzbuzující pochybnosti o tom, co chtěl sdělit. K návrhu na provedení svědeckých výpovědí jednatelů žalobce [REDAKCE] a [REDAKCE] oblastní inspektorát práce konstatoval, že jednatelé společnosti jsou jejím statutárním orgánem, a tedy za žalobce jednají a mohou se prostřednictvím zvoleného zástupce vyjadřovat v celém průběhu řízení. Svědecká výpověď [REDAKCE] nebyla provedena, neboť žalobce neupřesnil, k jakým konkrétním tvrzením má být výpověď provedena. Vše, k čemu by měl být svědek vyslechnut, již účastník řízení sdělil, vztah účastníka řízení a [REDAKCE] je znám, je k dispozici vyjádření účastníka i smlouva o zajištění provozního a obchodního fungování prodejny a sdělení [REDAKCE]. Kdo byl oprávněn k prodeji v prodejně, žalobce sdělil a je to zřejmé z obsahu smlouvy a vyjádření [REDAKCE]. Kdo měl v době

kontroly v prodejně prodávat, žalobce sdělil také. Podle oblastního inspektorátu práce pak svědecká výpověď nemůže nijak přispět k objasnění stavu věci. K výši pokuty oblastní inspektorát práce uvedl, že vycházel z toho, že se jedná o jeden z nejzávažnějších správních deliktů na úseku zaměstnanosti, polehčující okolností bylo, že se jednalo o prvé zjištěné pochybení žalobce a majetkové poměry nemohly být posouzeny, když od založení společnosti si žalobce neplnil zákonnou povinnost zakládat povinné listiny do obchodního rejstříku a sám majetkové poměry nedoložil. Proto bylo postupováno obdobně jako v obdobných případech a uložena pokuta v minimální zákonem stanovené výši.

Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 20. 1. 2014 bylo odvolání žalobce, v němž uplatnil obdobné odvolací výtky žalobním, zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí oblastního inspektorátu práce potvrzeno. V odůvodnění se žalovaný prakticky ztotožnil se skutkovými i právními závěry oblastního inspektorátu práce, na které žalovaný odkazoval. Zdůraznil, že kontrola proběhla přímo v prodejně žalobce, v provozní době, kdy byla otevřena a přístupna jakémukoli zákazníkovi, a byla zde pouze jedna fyzická osoba mající k žalobci vztah, a to ■■■, který na dotazy inspektorů odpověděl, že prodává zboží. Do záznamu uvedl, že je prodejcem. Zda byl oprávněn k prodeji zboží dle uzavřené smlouvy o zajišťování provozního a obchodního fungování prodejny, je podle žalovaného nepodstatné, neboť pro naplnění skutkové podstaty vytykaného deliktu je důležité, že byly naplněny všechny definiční znaky závislé práce. ■■■ vykonával práci pro žalobce dne 23. 8. 2013 osobně, v prodejně byl přítomen pouze on, sám se označil za prodejce a to již od 16. 2. 2012. Ke své přítomnosti odkázal na pracovní dobu od 9 do 18 hodin, fakticky rozvrženou žalobcem. Odměnu označil jako fixní na základě „výplatní pásky“. Ač uvedl, že je OSVČ, fakticky se choval jako zaměstnanec, neboť zboží bylo žalobce, který určoval ceny, a činnost byla vykonávána jménem žalobce, neboť probíhala v jeho prodejně, v rámci podnikatelské činnosti. Byl dán vztah nadřízenosti a podřízenosti, neboť se ■■■ v prodejně musel řídit pokyny žalobce a pracoval s jeho zařízením. Žalovaný uzavřel, že se jednalo o zastřený základně pracovní právní vztah, který je v souladu s platnou úpravou považován za nelegální práci. K namítanému excesu ■■■ žalovaný odkázal na závěr Městského soudu v Praze, podle něhož je na zaměstnavateli, aby si vnitřní poměry uspořádal tak, aby mohl dostát svým zákonným povinnostem, a zdůraznil objektivní odpovědnost zaměstnavatele. Žalobce se poukazem na nedodržení smlouvy o zajišťování obchodní a provozní činnosti prodejny ze strany ■■■ nemůže přenést odpovědnost. Dále žalovaný odkázal na část rozhodnutí oblastního inspektorátu, v níž bylo uvedeno, že není vyloučeno, aby vzhledem k otevírací době nebyl prodej zabezpečován více osobami. Podle žalovaného se oblastní inspektorát práce k údajné činnosti prodejce ■■■ vyjádřil a žalovaný taktéž na tuto část odůvodnění odkázal. V další části rozhodnutí se žalovaný věnoval záznamu o skutečnostech zjištěných při kontrole. Odmítnul, že by se jednalo o záznam neúplný, nejednoznačný a nejasný. Podle žalovaného oblastní inspektorát práce nepochybil, pokud neprovedl účastníkem řízení navržené důkazy a skutkový stav byl zjištěn tak, že nezakládá důvodné pochybnosti. Žalovaný se ztotožnil rovněž s odůvodněním, proč nebyly svědecké výpovědi oblastním inspektorátem práce vykonány. Aproboval i závěry o výši uložené pokuty. Zdůraznil, že žalobce majetkové poměry nedoložil, nebylo možno vycházet ani z listin z veřejně dostupných rejstříků, neboť finanční výkazy do nich žalobce od založení nedokládá, není veden ani v insolvenčním rejstříku a bylo vycházeno z toho, že je zařazen do kategorie zaměstnavatelů z 6 až 9 zaměstnanci. S ohledem na vysokou společenskou nebezpečnost umožnění výkonu nelegální práce byla uložena pokuta na samé spodní hranici zákonného rozpětí.

IV. Posouzení věci soudem

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu (s výhradou, jež bude rozvedena), který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s. K projednání žaloby nařídil soud ústní jednání, při kterém žalobce zcela setrval na argumentech uvedených v žalobě. Žalovaný se z účasti u jednání omluvil, odročení jednání nežádal.

Na úvod je třeba konstatovat, že řízení před soudem bylo přerušeno s ohledem na to, že ust. § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti, podle něhož byla žalobci pokuta za uvedený správní delikt uložena, bylo podrobeno posouzení Ústavním soudem. Ten nálezem ze dne 9. 9. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 52/2013, publ. pod č. 219/2014 Sb., ust. § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti ve slovech „*nejméně však ve výši 250 000 Kč*“, zrušil dnem vyhlášení nálezu ve Sbírce zákonů, a to pro rozpor s čl. 1, čl. 4 odst. 4, čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a čl. 1 Dodatkového protokolu č. 1 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod. Tato skutečnost však soudu nebránila, aby podrobil napadené rozhodnutí soudnímu přezkumu z hlediska uplatněných žalobních bodů týkajících se zjištění skutkového stavu věci a právního posouzení.

Podstatou žaloby je nesouhlas s naplněním znaků skutkové podstaty správního deliktu podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti umožněním nelegální práce T.Š. ve smyslu § 5 písm. e) bod 1 zákona o zaměstnanosti a prokázání výkonu závislé práce dotyčným.

Podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, ve znění zákona č. 367/2011 Sb. účinného od 1. 1. 2012, se správního deliktu dopustí právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba, která umožní výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bod 1 nebo 2. Podle § 5 písm. e) bod 1 zákona o zaměstnanosti se nelegální prací rozumí výkon závislé práce fyzickou osobou mimo pracovněprávní vztah.

Podle § 2 odst. 1 zákoníku práce účinného od 1. 1. 2012 je závislou prací práce, která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně. Podle odst. 2 cit. ustanovení musí být závislá práce vykonávána za mzdu, plat nebo odměnu za práci, na náklady a odpovědnost zaměstnavatele, v pracovní době na pracovišti zaměstnavatele, popřípadě na jiném dohodnutém místě. Podle § 3 zákoníku práce může být závislá práce vykonávána jen v základním pracovněprávním vztahu, není-li upravena zvláštními právními předpisy, když základními pracovněprávními vztahy jsou pracovní poměr a právní vztahy založené dohodami o pracích konaných mimo pracovní poměr, tj. dohodami o provedení práce a pracovní činnosti ve smyslu § 74 a násl. zákoníku práce.

Je samozřejmě povinností správních orgánů zjistit v řízení, které má správně trestní povahu, skutkový stav v rozsahu, o němž nejsou pochybnosti, a za tím účelem si obstarat relevantní podklady v souladu s § 3, § 50 odst. 3 věta druhá správního řádu. Z § 50 odst. 4 pak plyne, že je sice na správním orgánu rozhodnout o tom, které důkazy v řízení provede, ale toto právo nelze chápat jako absolutní, představující libovůli správního orgánu.

Předně je nutno uvést, že absence konkrétního popisu činnosti, kterou v žalobcově prodejně videoher v době kontroly dne 23. 8. 2012 vykonával ■■■ a kterou by bylo možno podle žalobce kvalifikovat jako „prodávání zboží“ ve výrocích či alespoň odůvodnění správních rozhodnutí, ani v jiných podkladech, neznámá, že skutková zjištění byla nedostatečná. Skutečnosti uvedené v záznamu o skutečnostech zjištěných při kontrole, jakož i v protokolu o kontrole, které byly zaznamenány podle sdělení ■■■ a které se staly podkladem pro správní rozhodnutí v obou stupních, odpovídají situaci, která nastala v době kontroly. Pokud se při kontrole v prodejně nenacházel žádný zákazník a kontroloři oblastního inspektorátu práce přistoupili ke kontrole zaměřené na dodržování pracovně právních vztahů, aniž by sami zboží poptávali či dokonce kupovali, je zřejmé, že takové činnosti, které žalobce vypočítává v bodu II. žaloby, konkrétně popsány být nemohly. Kontroloři tedy vycházeli z toho, že jediná osoba v otevřené provozovně byl ■■■, který se nacházel za prodejním pultem, a následně uvedl a do záznamu o zjištěných skutečnostech při kontrole napsal, že pro žalobce pracuje, prodává videohry, a naprosto logicky dovodili, že zde dotčený prodává uvedené zboží. Jak případně konstatoval žalovaný ve svém vyjádření, bylo by absurdní tvrdit, že osoba je „prodávčem/prodejcem zboží“ či „zboží prodává“ jen tehdy, vykonává-li přímo bezprostředně nějakou žalobcem popisovanou činnost a pokud ji zrovna nevykonává, prodávčem není. Do pracovní náplně prodáváče, resp. prodejce zboží v maloobchodě nepochybně spadá i zajištění otevření prodejny a zachování přístupnosti zákazníkům a zajištění jejího chodu po dobu provozní doby, v provozovně prodáváč bude nacházet i v době, kdy zde není zrovna zákazník, nezřídka právě za prodejním pultem a s nadsázkou řečeno „nic nedělat“.

Soud nepřisvědčil ani výtkám nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci. Naopak má shodně se žalovaným za to, že stav věci, ze kterého správní orgány vycházely, byl dostatečně prokázán protokolem o výsledku kontroly ze dne 13. 12. 2012, který důsledně vycházel ze skutečností zjištěných kontrolory na místě kontroly a zaznamenaných ■■■ do záznamu o skutečnostech zjištěných při kontrole ze dne 23. 8. 2012. Z provedené kontroly bez ohledu na předložení smlouvy o spolupráci se žalobcem ze dne 1. 4. 2012 a prohlášení ■■■ o tom, že je OSVČ, vyplynulo, že dotčený pracuje pro žalobce jako prodejce videoher, tuto činnost vykonává osobně, v pracovní době od 9 do 18 hodin, která se shodovala s provozní dobou prodejny, za což dostává odměnu, a to pevně stanovenou mzdu, na účet, přitom podepisuje „výplatní pásky“, a činnost vykonává s pracovními prostředky, které patří žalobci.

Pokud žalobce namítá, že záznam o skutečnostech zjištěných při kontrole byl neúplný, nejednoznačný a zmatečný, soud žalobci nepřisvědčil. Ze skutečností, byť vyjádřených stručně, beze všech pochybností plyne, že dotčený v prodejně žalobce prodával videohry, aniž měl uzavřenou pracovní smlouvu či některou z dohod o pracích konaných mimo pracovní poměr, přičemž tento stav byl zastírán uzavřením smlouvy ze dne 1. 4. 2012, a že popsanou činnost vykonává pro žalobce již od 16. 2. 2012, přičemž úkoly mu přiděluje a práci kontroluje pan ■■■ a práci vykonává s pracovními prostředky, které patří žalobci. Otázky, na něž ■■■ odpovídal, byly srozumitelné a jasné, odpovědi na ně taktéž. Pokud dotčený otázce nerozuměl, či si nebyl jistý s odpovědí, do formuláře odpověď nevyplnil. Jak uvedl žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí, otázky a odpovědi ■■■ dávaly dostatečný prostor ke zjištění rozhodných okolností případu, na tom nic nemění ani to, že dotčený na všechny otázky uvedené v záznamu neodpověděl (ať již proto, že si odpovědi nebyl jistý, či odpovědět nechtěl). Dotčený měl možnost cokoli podstatného pro věc kontrolorům sdělit ústně při kontrole, i v závěru záznamu o skutečnostech zjištěných při kontrole mu byl dán prostor pro vyjádření, že mu jsou některé otázky nejasné, či chce naopak něco uvést ve prospěch žalobce

jako kontrolované osoby. Ani absence podpisu u slov „informace zapsal“ není důvodem, aby ze skutečností zaznamenaných při kontrole nebylo vycházeno. Dotyčný připojil na záznam svůj podpis v části „informace poskytl“ a tím stvrdil, že jsou zaznamenány podle jeho vyjádření. Že byly údaje v záznamu dotyčným sepsané, vyplývá z protokolu o kontrole, podle něhož rozhodné skutečnosti ■■■ kontrolorům sdělil i následně uvedl do záznamu, který vlastnoručně podepsal.

Vznášel-li žalobce obdobné výhrady k záznamu o skutečnostech zjištěných při kontrole v odvolání, pak se s nimi podle názoru soudu žalovaný dostatečně vypořádal v odst. 3 a 4 na str. 6 napadeného rozhodnutí. Není úkolem správního orgánu reagovat na úplně každou dílčí námitku vznesenou v odvolání, odůvodnění správního rozhodnutí je dostatečné, pokud se s odvolací argumentací vypořádá v celku (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008-13), což se v daném případě stalo. K rozdílnému hodnocení u otázky č. 5, které žalobce rovněž zmiňoval, soud v obecné rovině uvádí, že odůvodnění rozhodnutí žalovaného a oblastního inspektorátu práce je nutno vnímat jako jeden celek, při čemž je možné, že žalovaný jako odvolací orgán může v dílčích věcech korigovat odůvodnění rozhodnutí prvoinstančního. Podstatné je, že i žalovaný akceptoval, že některé otázky v záznamu zůstaly ■■■ nevyplněné a ty oblastní inspektorát práce nehodnotil. Konstatování žalovaného, že na formulované otázky nemusí umět odpovédět jen osoba s právníkým vzděláním, tak není v přímém rozporu s tím, co uvedl do odůvodnění oblastní inspektorát práce, když soud tuto zmínku vnímal jako reakci na obecné tvrzení, že ■■■ nemá právní vzdělání, kterým žalobce uzavřel část své odvolací argumentace. Soud tedy neshledal k uplatněnému žalobnímu bodu rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů.

Vadným napadené rozhodnutí žalovaného soud neshledal ani z důvodu nedostatečného vypořádání se s námitkou nepřezkoumatelnosti závěrů oblastního inspektorátu práce o tom, že k zabezpečení chodu prodejny by postačovala jedna osoba. Žalovaný na odvolací námitku reagoval na str. 5 napadeného rozhodnutí. Poukázal na to, že žalobce vytrhuje části úvah oblastního inspektorátu práce, a zdůraznil, že oblastní inspektorát práce sice zajištění fungování prodejny více osobami označil za iracionální z ekonomického hlediska, ale nakonec nevyloučil, že by to vzhledem k otevírací době prodejny možné nebylo.

Jak z odůvodnění rozhodnutí oblastního inspektorátu práce, tak žalovaného vyplývá, že vysvětlení o nuceném odchodu ■■■, a proto excesivnímu vykročení ■■■ ze smluvního rámce vztahu mezi žalobce a ■■■, vedeného dobrou vůlí dotyčného a bez vědomí žalobce, správní orgány posoudily jako nevěrohodné, vyvrácené jednoznačně tím, co bylo zjištěno při kontrole samé na základě skutečností sdělených ■■■, který sám sebe označil za prodejce zboží, v prodejní době od 9 do 18 hodin, a to již od 1. 2. 2012. Žalovaný pak ve shodě s oblastním inspektorátem práce uvedl, že je na žalobci, jak v případě nepřítomnosti prodáváče zajistí její fungování a v této souvislosti logicky zdůraznil žalobcovu objektivní odpovědnost za správní delikt. Této úvaze nelze ničeho vytknout. Nad rámec toho, co k tvrzení žalobce o vybočení ze smluvních povinností ze strany ■■■ uvedly správní orgány, si soud dovolí poznamenat, že dotyčný, byl-li při kontrole dotazován na práci/pracovní činnost, kterou v prodejně videoher vykonává, se jednoznačně označil za prodejce – OSVČ a žádnou z činností, kterou měl pro žalobce vykonávat (s výjimkou právě prodeje) dle čl. II smlouvy ze dne 1. 4. 2012 (např. správa objektu prodejny, skladové hospodářství, poradenská a kontrolní činnosti v oblasti správy dat) vlastními slovy nepopsal. Toto dle přesvědčení soudu zcela koresponduje závěru správních orgánů o tom, že uzavření smlouvy ze dne 1. 4. 2012 mezi žalobcem

a ■■■ pouze zastíralo výkon závislé činnosti prodejce zboží dotyčným mimo pracovně právní vztah a tato činnost byla vykonávána v rámci tzv. švarcsystému.

Jak již soud uvedl shora, podle § 2 odst. 1 zákoníku práce účinného od 1. 1. 2012 je závislou prací práce, která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně. Podle odst. 2 cit. ustanovení musí být závislá práce vykonávána za mzdu, plat nebo odměnu za práci, na náklady a odpovědnost zaměstnavatele, v pracovní době na pracovišti zaměstnavatele, popřípadě na jiném dohodnutém místě. K podrobnému výkladu jednotlivých znaků pojmu závislé práce si soud dovolí odkázat zejména na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013-38, jakož i na závěry JUDr. Bořivoje Šubrt, JUDr. Ing. Dany Trezziové, Závislá práce, nelegální práce a „švarcsystém“ od 1. 1. 2012, publ. Práce a mzda 12/2011 a 1/2012.

Zásadně je nutno oponovat žalobci, pokud z toho, že se ■■■ označil osobou samostatně výdělečně činnou, byl mu vydán živnostenský list a uzavřel se žalobcem zmíněnou smlouvu ze dne 1. 4. 2012, dovozuje, že se nemohlo jednat o výkon závislé práce.

Jak již soud dovodil shora, v souzené věci bylo při kontrole zjištěno, že ■■■ pracoval pro žalobce, a to v jeho provozovně, kdy dle svého jednoznačného vyjádření prodával videohry, toto zboží patřilo žalobci, a tuto činnost vykonával v provozní době prodejny, kterou musel určit žalobce jako vlastník provozovatel prodejny, a to dokonce již od 1. 2. 2012, tedy ještě před uzavřením smlouvy ze dne 1. 4. 2012. Sám označil vyplácenou odměnu jako fixní, vnímal ji jako mzdu, vyplácenou na účet, oproti podpisu „výplatních pásek“. Tuto činnost lze podřadit pod obchodní fungování prodejny ve smyslu čl. II smlouvy ze dne 1. 4. 2012, jak to učinil oblastní inspektorát práce, neboť smyslem zabezpečení fungování maloobchodní prodejny se zbožím je právě její zpřístupnění v provozní době zákazníkům a prodej zboží. Práci vykonával dotyčný pro žalobce osobně, o tom vzhledem k povaze činnosti není pochyb. Byť to ■■■ neuvedl do záznamu o skutečnostech zjištěných při kontrole, je také zřejmé, že tuto činnost vykonával jménem žalobce, nikoli v rámci vlastního podnikání, a to proto, že prodával v prodejně žalobce, tedy v podmínkách vytvářených žalobcem, prodával jeho zboží, tedy jeho jménem uzavíral kupní smlouvy, nikoli na vlastní odpovědnost, což mohl činit dle pokynů žalobce, nikoli samostatně. Toto vše vypovídá o vztahu mezi žalobcem jako zaměstnavatelem a dotyčným jako zaměstnancem a nikoli o jejich vztahu na bázi čistě obchodní. Mezi žalobcem a dotyčným byl vztah nadřízenosti a podřízenosti, dotyčný byl na žalobci ekonomicky závislý, neboť ačkoli mu byl vydán živnostenský list, v dané době zjevně i s ohledem na rozvrženou pracovní dobu pracoval jen pro žalobce, odměnu za vykonanou práci zcela zjevně dostával v pravidelných termínech jednou za měsíc ve výši specifikované ve smlouvě, zjevně bez ohledu na objem a kvalitu a charakter odváděné práce, přičemž tato odměna zahrnovala i prodej zboží. Že byla odměna dotyčným vnímána jako mzda, svědčí i jeho vyjádření o jejím vyplácení na účet, oproti podpisu „výplatních pásek“, tedy typického dokladu o výši odměny sjednané v pracovně právním poměru. Pokud měl dotyčný podle smlouvy ze dne 1. 4. 2012 řídit a koordinovat činnosti pracovníků žalobce v prodejně, jedná se o typickou práci vedoucího/manážera prodejny, tedy opět svou povahou činnost typicky vykonávanou ve vztahu nadřízenosti a podřízenosti, jménem žalobce. Na překážku tomuto závěru není ani to, že některé z činností uvedených v čl. II smlouvy ze dne 1. 4. 2012 nemusí znaky závislé práce vykazovat. Toto respektoval i oblastní inspektorát práce na str. 6 svého rozhodnutí.

Lze tedy uzavřít, že znaky závislé činnosti dle § 2 odst. 1 zákoníku práce byly naplněny a právní posouzení vztahu mezi žalobcem a [REDAKCE] ze strany správních orgánů bylo správné.

Ani žalobní bod týkající se neprovedení žalobcem navrhovaných svědeckých výpovědí soud neshledal důvodným. Jak již bylo uvedeno shora, bylo povinností správních orgánů zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3, § 50 odst. 3 odst. správního řádu), a bylo na nich, aby si za tímto účelem obstaraly podklady (§ 50 odst. 2 správního řádu). Účastník řízení má povinnost označit důkazy ke svým tvrzením a má právo předkládat důkazní prostředky k provedení dokazování či takové označit, nicméně je na správních orgánech, aby posoudily, zda důkazním návrhům vyhoví (§ 52 správního řádu). Nemohou si v tomto směru počínat libovolně, pokud důkaznímu návrhu nevyhoví, je jejich povinností, aby v odůvodnění rozhodnutí přesvědčivě a logicky vysvětlily důvody, které je k takovému postupu vedly.

V posuzované věci žalobce navrhoval provést svědecké výpovědi M. S. a B. S. – jednatelů žalobce. Jednatelé žalobce, který je s. r. o., jsou jeho statutárním orgánem, který za žalobce jedná, jejich svědecké výpovědi tedy mají povahu účastnické výpovědi. Její použití v řízení, jež má správně trestní povahu, je problematické s ohledem na právo účastníka takového řízení nevypovídat ve svůj neprospěch (srov. rozsudek Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 2. 2014, č. j. 6 As 147/2013-30). Podstatné ovšem je, že důkaz výsledkem účastníka řízení není určen k tomu, aby při něm účastník uváděl svá tvrzení o rozhodujících skutečnostech, ani aby se vyjadřoval k jiným provedeným důkazům. K tomu slouží právě přednesy účastníka a jeho procesní úkony (srov. nálezn Ústavního soudu ze dne 11. listopadu 2003 sp. zn. II. ÚS 182/02, který se sice vztahoval k účastnické výpovědi v občanském soudním řízení, ale jeho závěry lze jistě vztáhnout na výpověď účastníka v řízení správním). Žalobce se prostřednictvím svého zástupce k věci a k rozhodným skutečnostem, jakož i k podkladům rozhodnutí obšírně a několikrát vyjadřoval, nelze tedy upření svědeckých výpovědí jednatelů žalobce hodnotit jako vadu řízení, které by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí.

Ani v neprovedení svědecké výpovědi T. P. nelze shledat procesní vadu s vlivem na zjištění skutkového stavu věci. Jak již bylo uvedeno shora, správní orgány nejsou povinny vyhovět všem důkazním návrhům, naopak v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů a také v souladu se zásadami rychlosti, hospodárnosti a efektivity správního řízení samy vyhodnotí, mají-li k dispozici podklady v rozsahu pro řádné zjištění skutkového stavu věci. Mezi neprovedení některého důkazu navrženého účastníkem řízení a nezjištění skutkového stavu nelze klást automaticky rovnítko. Také nelze žalobci přisvědčit, že teprve po provedení navrženého důkazu mohou správní orgány dospět k závěru, že provedený důkaz není relevantní a nepřispěje k objasnění skutkového stavu věci, takový výklad by byl popřením smyslu § 52 správního řádu. Správní orgány obou stupňů své důvody pro nedoplnění podkladů pro rozhodnutí řádně zdůvodnily, oblastní inspektorát práce na str. 9 svého rozhodnutí, žalovaný se pak s jeho odůvodněním zcela ztotožnil. Důvody správními orgány uvedené považuje soud za logické, přesvědčivě vysvětlené, plně odpovídající tomu, že skutkový stav věci byl v dostatečném rozsahu prokázán protokolem o výsledku kontroly, který vycházel ze skutečností zjištěných kontrolou na místě samém a dále zachycenými v záznamu a plynoucích z předložené smlouvy ze dne 1. 4. 2012. Ke skutečnostem, ke kterým se měl tento svědek – podle slov žalobce jeho zaměstnanec – vyjadřovat, se již obšírně vyjadřoval žalobce, přičemž tyto okolnosti byly hodnoceny bez vlivu na posouzení naplnění znaků závislé práce.

Soud si nadto dovolí poznamenat, že považuje tento důkazní návrh, učiněný až prakticky před vydáním prvostupňového rozhodnutí, za účelový. Jestliže měl žalobce skutečně zabezpečen provoz prodejny tak, že v ní ■■■■■ od 1. 2. 2012, resp. následně od 1. 4. 2012 prodej videoher pro žalobce neuskutečňoval, žalobci nic nebránilo, aby o tom v průběhu správního řízení předložil relevantní důkazy. Zcela logicky se nabízejí pracovní smlouvy, případně dohody o pracích konaných mimo pracovní poměr uzavřené s osobami, které žalobce původně zmiňoval jako osoby, které v prodejně pracují (viz. námitky proti přezkoumání protokolu o výsledku kontroly), a to včetně dohody uzavřené s K. M., případně účetní doklady prokazující vyplacení mezd či odměn těmto osobám, resp. také doklady o odvádění daně z příjmů ze závislé činnosti těchto zaměstnanců a pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti. Pro úplnost soud dodává, že mezi zaměstnanci, kteří měli včetně K. M. chod prodejny zajišťovat, žalobce původně ani T. P. neuváděl.

Soud tedy uzavírá, že námitky nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci a nesprávného posouzení správního deliktu umožnění nelegální práce T. Š. nebyly shledány důvodnými.

Dále žalobce namítal protiústavnost pokuty uložené v minimální výši 250 000 Kč.

Žalobci byla pokuta ve výši 250 000 Kč uložena podle § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti ve znění účinném od 1. 1. 2012, před novelizací provedenou zákonem č. 136/2014 Sb. s účinností od 1. 1. 2015, podle něhož se podnikající fyzické osobě *uloží pokuta do 10 000 000 Kč, jde-li o správní delikt podle [odstavce 1 písm. c\)](#) a [e\)](#), nejméně však ve výši 250 000 Kč.*

Ústavní soud nálezem sp. zn. Pl. ÚS 52/13 ze dne 9. 9. 2014, publ. ve Sbírce zákonů pod č. 219/2014 Sb., zrušil dnem jeho vyhlášení část ust. § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti, ve znění zákona č. 367/2011 Sb. a zákona č. 1/2012 Sb. ve slovech „*nejméně však ve výši 250 000 Kč*“ pro rozpor s čl. 1, čl. 4 odst. 4, čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a čl. 1 Dodatkového protokolu č. 1 k Úmluvě o ochraně lidských práv a svobod. Konstatoval, že pokuta uložena na spodní hranici 250 000 Kč může mít likvidační povahu a neumožňuje řádnou individualizaci konkrétního případu s přihlédnutím k osobním a majetkovým poměrům delikventů, je proto stanovena zjevně nepřiměřeně a dosahuje ústavní dimenze.

K problematice zrušení právního předpisu, či jeho části, Ústavním soudem ve vztahu k rozhodování ve správním soudnictví se již Nejvyšší správní soud vyslovil v rozsudku ze dne 13. 5. 2003, č. j. 7 A 146/2001-29, publ. ve Sb. NSS 2/2003. Na cit. rozsudek pak navazují další rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (např. ze dne 24. 11. 2010, č. j. 9 As 2/2008-125 či ze dne 20. 12. 2012, č. j. 7 As 28/2012-16, všechny rozsudky NSS dostupné na www.nssoud.cz), které rovněž vycházejí z premisy, že zruší-li Ústavní soud některé ustanovení zákona pro jeho neústavnost, odpovídá principu oprávněného očekávání, aby soud v přezkumném řízení zrušil rozhodnutí správního orgánu, které se o ně opírá. Při přezkoumání zákonnosti rozhodnutí proto správní soud není vázán ustanovením zrušeného zákonného ustanovení, ale musí dbát nálezu Ústavního soudu. V takovém případě není rozhodující, že napadené rozhodnutí správního orgánu bylo vydáno ještě před tím, než Ústavní soud zákonné ustanovení zrušil. Nezákonost napadeného rozhodnutí pak správní soud zpravidla shledá v rozporu s předpisem vyšší právní síly, tj. s ústavou. V rozsudku ze dne 31. 12. 2004,

č. j. 6 A 19/2002-38, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že postupovat shora uvedeným způsobem není na místě tam, kde Ústavním soudem nebylo zrušeno celé ustanovení, ale byla zrušena jen dolní hranice stanovené pokuty a napadené správní rozhodnutí se o danou část zákonného ustanovení neopírala, s tím že *„Změna dolní hranice „trestní“ sazby a v důsledku toho i změna jejího rozpětí, by mohla mít vliv jen v případě, že by sankce byla uložena buď právě na dolní hranici sazby nebo v jejím starém rozpětí; jen v těchto situacích by se totiž změna shora popsaná promítala v úvahách správního orgánu.“*

Vycházejí ze shora uvedených tezí dospěl soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného a rozhodnutí oblastního inspektorátu práce k závěru, že pokuta ve výši 250 000 Kč je protiústavní, zasahující do práva žalobce dle čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Pokuta byla žalobci uložena za umožnění nelegální práce jediné fyzické osobě prakticky v rozsahu 1 dne (dle výroku rozhodnutí oblastního inspektorátu práce), přičemž se jednalo o první porušení právních předpisů na úseku zaměstnanosti. Právě poslední hledisko označil oblastní inspektorát práce za polehčující okolnost, a proto pokutu uložil v minimální zákonem stanovené výši. Žalovaný se s odůvodněním výše pokuty ztotožnil, pro případ, že by uložená pokuta měla nepříznivý vliv na hospodaření žalobce, žalobce odkázal na možnost požádat o zaplacení pokuty ve splátkách. Z uvedeného plyne, že pokuta byla uložena v nejmenší možné míře 250 000 Kč přes polehčující okolnosti a přestože si byl žalovaný vědom (i přes nekonkretizované majetkové poměry žalobce) vědom možných nepříznivých následků zaplacení takto vysoké pokuty. Správní orgány tedy nemohly podle přesvědčení soudu dostatečně individuálně případ posoudit a zohlednit patřičně i polehčující okolnost, jakož i velikost žalobce.

VI. Závěr a náklady řízení

Soud z uvedených důvodů zrušil rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost postupem dle § 78 odst. 1 s. ř. s. Protože prvostupňové rozhodnutí oblastního inspektorátu práce trpí stejnou nezákonností, využil soud možnosti dané mu § 78 odst. 3 s. ř. s. a přistoupil rovněž k jeho zrušení. V souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. zároveň vyslovil, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému, přičemž v dalším řízení budou správní orgány vázány vysloveným právním názorem soudu, včetně vypořádání ostatních uplatněných žalobních bodů, ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s. Jejich úkolem tedy bude znovu rozhodnout o uložení pokuty za spáchaný správní delikt způsobem, který nebude představovat pokutu likvidačního charakteru a bude odpovídat majetkovým poměrům žalobce, jakož i ostatním zákonným kritériím pro uložení pokuty po jejich konkrétním vyhodnocení na základě zjištěného skutkového stavu.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

V souzeném případě byl úspěšný žalobce, má tak právo na náhradu nákladů řízení. Ty byly tvořeny zaplaceným soudním poplatkem za žalobu dle příslušné položky Sazebníku soudních poplatků ve výši 3 000 Kč. Dále odměnou právního zástupce za 3 úkony právní služby ve výši 9 300 Kč [3 úkony právní služby po 3 100 Kč dle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění účinném od 1. 1. 2013]; náhradou hotových výdajů ve výši 900 Kč (3 paušály po 300 Kč za 3 úkony právní služby dle § 13 odst. 1, odst. 3 advokátního tarifu); náhradou za

promeškaný čas ve výši 900 Kč [podle § 14 odst. 1 písm. a), odst. 3 advokátního tarifu za celkový čas strávený cestou k jednání a zpět přesahující 4 hodiny]. Protože právní zástupce žalobce soudu prokázal, že je plátcem daně z přidané hodnoty, byla náhrada nákladů zvýšena o částku odpovídající dani z přidané hodnoty ve výši 2 331 Kč, počítané při užití 21 % sazby z odměny za zastupování, náhrady hotových nákladů a náhrady za pomeškaný čas, v souladu s § 57 odst. 2 s. ř. s. Do nákladů řízení bylo dále započítáno jízdné ve výši 2 010 Kč za použití osobního automobilu (celkem počítáno 344 km, při spotřebě 6,0 l benzínu dle údajů v technickém průkazu). Náhradu nákladů zaplaceného soudního poplatku ve výši 1 000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě soud úspěšnému žalobci nepřiznal z důvodů zvláštního zřetele hodných ve smyslu § 60 odst. 7 s. ř. s. (shodně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013-35), neboť tento návrh byl jako nedůvodný zamítnut pro neunesení břemene tvrzení a břemene důkazního ze strany žalobce. Celkové náklady řízení ve výši 18 441 Kč je žalovaný povinen uhradit žalobci k rukám jeho právního zástupce ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 17. prosince 2014.

Mgr. Lucie Trejbalová,
předsedkyně senátu